TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.
Office 7th and Commercial St., opposite Post Office
Post Office Address: Toveri, Box 99, Astoria, Ore.
EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen, Geo. Gratchef.
Phones: Office 365; Editorial Department 832.
Entered as second-class mail matter July 13, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Washingtonin kolimainarien taistelu

Washingtonin järjestyneiden kivihiilenkaivajien taistelu on nyt, kestettyään viime maaliskuusta alkaen, kärjistynyt kriitillisimpään huippuunsa, ratkaisevaan käänteeseen, joka tulee tavallaan vaikuttamaan koko maan kivihiiliteollisuuteen.

Kuten muistetaan pitivät mainarit toukokuun lopulla piirikokouksen valtion työdepartmentin tirehtöörin, Edward Cliffordin, kehotuksesta, kun tämä tarjoutui esiintymään työriitaisuuden sovittelijana. Miehet suostuivat esitykseen, että nimitetään komissioni tutkimaan Washingtonin valtion kivihiiliteollisuuden oloja, ja laadittaisiin sitten tosioloihin nojautuva raportti, jonka pohjalla kaivosmiehet ja kaivostenomistajat keskustelisivat uudesta palkkataksasta, joka tulisi olemaan mahdollisimman lähellä nykyistä palkkataksaa. Silloin uskoteltiin, että työt kaivoksissa saadaan käyntiin jo tämän kuun alussa. Valtion edustajana sanotussa komissionissa toimi Allport, ja miehille uskoteltiin, että tämä komissioni ei tule laatimaan mitään palkkatarjousta ilman isäntien ja mainarien siitä etukäteen sopimatta.

Nyt on komissioni lopettanut työnsä ja laatinut uuden muilla järjestymättömillä alueilla valitseviin oloihin nojautuvan palkkaesityksen, joka kaivosunioiden piirivirkailijain myötävaikutuksella aiottiin jättää mainarien yleisäänestykselle. Mitään valtuuksia ei komissionilla ollut uuden palkkataksan laatimiseen, jonka piirivirkailijatkin tiesivät. Mutta siitä huolimatta alistettiin esitys yleisäänestykselle. Tämä teko herätti sellaisen vastalauseiden myrskyn paikallisunioioden taholta, että piirivirkailijat ovat nyt peruuttaneet esityksen yleisäänestykseltä. Miehet yksinkertaisesti kieltäytyivät siitä äänestämästä sen perusteella, että entinen päätös vaatii nykyisen palkkataksan voimassa pysyttämistä ja tälle päätökselle on saatu yleismaallisen järjestön vahvistus, kun taas Allportin palkkaesityksen mukaan palkat laskisivat alle vuoden 1919 palkkatason. Hallituksen hiilikomissionin kanssa tehdyn sopimuksen mukaan on palkka nykyään muilla järjestyneillä hiilialueilla yli kahdeksan dollaria päivä, mutta Allportin raportin mukaan laskisi palkka alle $6.75 päivältä, mikä palkka oli voimassa vuonna 1919.

Tämmöinen on tilanne nyt. Pystyvätkö Washingtonin mainarit torjumaan tämän hyökkäyksen, jonka tarkotuksena ei ole enempää eikä vähempää kuin hävittää kokonaan unioiden merkitys? Piirivirkailijat ovat osottautuneet olevansa täysin halukkaita tanssimaan kaivoskapitalistien pillien mukaan, jota osottaa heidän käytöksensä tämän lakon aikana, mutta nyt kun miehet vastustavat heidän elkeitään, on virkailijainkin täytynyt tuomita Cliffordin salakuljetusyritys, johon itse tavallaan ovat osallisia.

Hyökkäys Washingtonin kivihiilenkaivajia vastaan, on taistelua koko kivihiilenkaivajien järjestöä vastaan. Sillä jos palkat onnistutaan polkea alhaiseksi Washingtonissa, olisi tämä esimerkkinä palkkojen polkemiselle toisilla järjestyneillä alueilla. Mutta miten suhtautuu United Mine Workers järjestö tähän taisteluun, joka niin läheisesti koskee koko järjestöä? Todellisuudessa ei nykyinen virkakoneisto tee mitään, päinvastoin helpottaa kaivoskapitalistien hyökkäystä. Siveellinen kannatus kyllä on luvattu ja mahtipontisesti sanottu **että Washingtonin mainarit eivät saa perääntyä oikeutetusta vaatimuksestaan, mutta samalla aikaa runnaavat työt täydellä vauhdilla muilla järjestyneillä alueilla, yksinpä Washingtonissa rautatiekaivoksissa ja parissa kauppaa varten tuottavassa kaivoksessa.**

Mitään hiilipulaa markkinoilla ei Washingtonin parin kolmen tuhannen mainarin taistelu ole aiheuttanut. Utahin, Coloradon ja Vancouverin järjestymättömillä alueilla runnaavat työt, eikä mitään palkkariitaa ole näillä seuduilla. Näiden alueiden tuotteilla tyydytetään Washingtonin kaivoskapitalistien markkinoita, jotka muussa tapauksessa olisivat kuivuneet. Sodan aikana olisi ollut helppo järjestää esim. Vancouverin kaivosalue, mutta piirivirkailijain omituisella mutkittelulla tämä ei tapahtunutkaan. Jos alue olisi järjestetty, voisi se nyt tukea Washingtonin mainarien taistelua. Yhtäläistä järjestämistyötä olisi pitänyt tehdä Utahissa vaikeuksista huolimatta, mutta todenteolla ei sitä ole tahdottu. Näemme siis, että Washingtonin mainarit ovat yksin jääneet taistelemaan toivotonta taistelua. Uniovirkailijain keplottelun takia näyttää heidän sitkeä taistelunsa menevän hukkaan. Heti kun Washingtonin mainarien palkat tulisivat käytännössä alenemaan, seuraisi siitä yleinen palkkojen alennus ei ainoastaan järjestymättömillä alueilla, vaan aste asteelta kaikilla järjestyneilläkin alueilla. Tämän tietävät virkailijat vallan hyvin. Mutta kaiken aikaa ovat heittäneet tuhkaa kaivosmiesten silmille.

Taistelu tulee antamaan katkeran opetuksen United Mine Workers järjestön työläisille. Heidän tulisi nähdä, että heidän järjestönsä ei kävele, niin kauan kuin sitä hallitsevat nykyiset harhaanjohtajat. Täydellinen puhdistus olisi tehtävä ja järjestö tiivistettävä mahdollisimman lujaksi teollisuusjärjestöksi, joka muodostaisi eheän taistelurintaman ja toimisi yhtenä miehenä silloin kun kapitalistien hyökkäys kohdistuu johonkin järjestöosaan. Asiain nykyisin ollessa hyökkää pääoma täydellä voimallaan yhtä järjestöosaa kohtaan, kuten tällä kertaa Washingtonin muutamaa tuhatta sitkeää kaivostyöläistä kohtaan, jotka yksin joutuvat torjumaan koko hyökkäyksen, muun järjestöruumiin katsellessa päältä ja luvatessa vain siveellisen kannatuksen kunnes taistelu on hävitty. Pala palalta, murretaan täten koko järjestön taisteluvoima.

ASEISTARIISUUTUMISKYSYMYS

Ei ole kulunut kuin muutamia viikkoja siitä, kun ensimäisiä heikkoja ääniä kohotettiin mailman — äskeisessä suursodassa voitolle jääneiden imperialististen maiden — aseistariisuutumisen puolesta, ja nyt jo on kysymys muodostunut tärkeimmäksi kysymykseksi mailmankapitalismille nykypäivinä. Neuvotteluista, jotka aseistariisuutumisesta tullaan pitämään Washingtonissa niin pian kuin mahdollista, voi kehittyä koko mailman "lakia ja järjestystä" hoiteleva poliisilaitos, joka sievästi mutta perinpohjaisesti työntää syrjään nyt jo epäkäytännölliseksi osottautuneen kansojenliiton.

Kun äskeisessä suursodassa oltiin ratkaisevinaan yksi imperialistinen ristiriita, niin ei siitä seurauksena ollut muuta kuin yhä uusien ja suurempien ristiriitojen syntyminen. Ja mikä pahinta, nämä uudet ristiriidat ovat osottautuneet tavattoman nopeasti kehittyviksi, joten niiden "ratkaisuun" jouduttaisiin paljoa pikemmin kuin tavallisesti otaksutaankaan — jollei keksitä jotakin aivan uutta keinoa niiden ratkaisemiselle.

Tavallisesti tällaisten ristiriitojen ratkaisu on tapahtunut aseilla, kansa toista ja kansanryhmät toisia vastaan, mutta se on osottautunut kelvottomaksi — se ei ratkaise mitään, ja se tulee ajanpitkään niin kalliiksi, että siihen kapitalismi sortuu. Mutta jos nyt voitaisiin päästä yksmielisyyteen siitä, että mailma voidaan jakaa neuvottelujenkin kautta, niin pitennettäisiin kapitalismin ikää aika tavalla. Ja tämä on se kannustin, joka on saanut aseistariisuutumiskysymyksen niin mieluisaksi kaikille maille — hukkuva tarttuu vaikka oljenkorteen.

Versaillesin rauhankonferenssissa ratkaistiin ainakin toistaiseksi muut mailman imperialistisista kysymyksistä, mutta Aasian palotteleminen jäi arveluttavan keskeneräiseksi. Onhan kyllä tosi, että vaikkakin n.k. ententevaltojen välillä vallitsee "rauha ja rakkaus", niin niidenkin väliset ristiriidat pulpahtavat tuon tuostakin esille, mutta Aasian kysymys on niin paljoa räikeämpi, että europalaiset ja amerikalaiset kysymykset ovat pieniä ja vähäpätöisiä sen rinnalla nykypäivinä.

Japani on haistanut tämän ja haluaa tietää yhtä ja toista tästä konferenssista ennenkuin antaa suostumuksensa sen osanottoon. Mutta luultavaa on, että sen on pakko ottaa osaa aseistariisuutumisneuvotteluihin ilman ehtoja, sillä muutoin se joutuisi sietämättömään asemaan. Sen asema on nimittäin nykyään vielä muutamissa suhteissa omituinen.

Japani on aasialaisista maista korkeimmalle kehittynyt kapitalistisesti. Sen oikeastaan tulisi olla johtavassa asemassa, mutta sitä se ei ole sen takia, että kaikki muut aasialaiset maat pelkäävät sitä. Sen imperialismi on nuorta ja voimakasta ja nuoruuden voimassaan häikäilemätöntä ja raakaa. Se ei paljoakaan peittele meiningeitään ja näin se ei voisi asettua johtamaan aasialaisuutta europalaisuutta tai amerikalaisuutta vastaan ilman muuta. Se olisi mahdollista vain visseissä tilanteissa, joita nykyään ei lainkaan ole.

Japani tulee sitäkin suuremmalla syyllä ottamaan osaa näihin neuvotteluihin, että se toivoo niiden kestäessä päästävän yksimielisyyteen ainakin siitä, että Japanin ei sovi tykkänään heittää varustautuneisuutta — ei ainakaan samassa suhteessa kuin muiden neuvotteluihin osaaottavien — sillä se katsoo olevansa kapitalistisen mailman etuvartija yhäti ja alati levenevää Neuvosto-Venäjän vaikutusvaltaa vastaan, joka on osottautunut kykeneväksi liittämään tavalla tai toisella itseensä nyt jo useita eri maita Aasiassa. Sen hommia esim. Siperiaan nähden eivät ole kaikki mailmanmahdit hyväksyneet, mutta se toivoo niistäkin päästävän yksimielisyyteen ja vaikkakin näiden neuvottelujen tarkotuksen kärki on kohdistettu Japania vastaan, voi olla mahdollista että Japanin meiningeille annetaan siunaus — ja täten samalla kertaa tehdään tyhjiksi kaikki markkinain jaotukset, aserajotukset ja suunnitelmat mailmankapitalismin hyväksi, joita nevotteluissa tehdään. Sillä europalaisille ja amerikalaisille ei ole mitään niin vaarallista kuin Japanin kapitalismin ylenmääräinen nousu,

Kansojen liitto oli ensimäinen yritys ratkaista jatkuvasti n. k. kansainväliset kysymykset — eri imperialististen maiden ratkaisemattomat ristiriidat. Se on jo osottautunut tykkänään kelpaamattomaksi. Nyt koetetaan toista keinoa, mutta ei silläkään voi olla sitä merkitystä, minkä sille varsinkin sen alkuunpanijat asettavat. Imperialismin ristiriidat eivät voi hetkeksikään poistua ennen kuin se tykkänään hävitetään. Ja sen hävittäjän se näkee ja koettaa asetella etuvarustuksia sitä vastaan, mutta ne ovat tuomitut sortumaan kaikki köyhälistön vallankumouksen — jo tapahtuneen ja tulevan — edessä.

TYÖN TULOKSIEN JAKAANTUMINEN

New Yorkissa toimivan Guaranty Trust Co:n lähettämässä bulletiinissa ilmenee sattuva tunnustus työn luomien arvojen jakaantumisesta. Se näkyy seuraavasta lausunnosta:

"Epävirallisten arvioiden mukaan lakot ja työsulut maksavat työläisille päivittäin miljoonan dollaria menetetyissä palkoissa ja työnantajille noin viisi miljoonaa dollaria päivässä. Kaikki johtuu siitä, että muutamat työläiset kieltäytyvät hyväksymästä kohtuullista palkkauudistusta."

Tästä lausunnosta näyttäisi siltä kuin jakaantuisi työläisen koko työntulos kuuteen osaan, josta työnantaja ottaa itselleen viisi osaa ja antaa työläiselle yhden osan. Luonnollisesti kun tuotanto seisahtuu, menettää työnantaja viisi kertaa enemmän kuin orjat! Siitä kai johtuukin, että he huutavatkin viisi kertaa kovemmin. — B. C. Federationist.

— Kapitalistinen yhteiskunta jakautuu kahteen leiriin: niihin, jotka työskentelevät paljon ja syövät vähän ja huonoa ruokaa; ja niihin, jotka vähän taikka eivät ollenkaan työskentele, mutta sensijaan syövät paljon ja hyvää. Tämä ei olekaan aivan raamatun mukaista. Raamatussahan sanotaan: "Joka ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä." Kuitenkaan ei tämä asiaintila estä kaikkien uskontojen pappeja ylistämästä kapitalistista järjestelmää: papithan saavat kaikkialla (paitsi neuvostovallassa) palkkansa pääomalta.

— Neuvosto-Venäjä pyrkii hävittämään rahan vaihtovälineenä pois ja korvaamaan sen tuotteilla ja tarvikkeilla, julistamalla matkustamisen vapaaksi rautateillä, laivoilla, raitioteillä, koulut, teatterit ja tiedelaitokset vapaasti käytettäväksi, sanomalehdet ja kirjallisuus ilmaiseksi kaikkien luettavaksi.

Mutta puhuvatko edes sosialidemokraattiset herrat näistä seikoista silloin kun he selittävät muka ruplan kurssin kehnoutta. Mitä vielä. Heidän täytyy totuus salata — kapitalistien etujen tukemiseksi.

JUTUN JATKOA

Raivaajan moraali

"Raivaaja"-rievulla on meistä kova huolensa. Silloin tällöin se muistaa meitä pienellä kohteliaisuudella. Viimeksi on lehdelle antanut huolta raporttimme Sosialistipuolueen kansalliskonventsionista. Meillä ei muka ole ollut omaa kirjeenvaihtajaa konventsionissa ja sitten tehdään se rohkea väite sanotun lehden heinäkuun 13 päivän numerossa, että konventsioniraportti on porvarilehtien selostusten mukaan kokoon kyhätty. Tämän jälkeen lehti itsevanhurskaasti puhuu huonosta sanomalehtimoraalista ja muusta samantapaisesta.

Kuinkas nyt onkaan sen sanomalehtimoraalin laita? kysymme ulkokultaiselta oikeistolaiselta. Kohdistakaa kysymys itseenne, sillä kehotamme teitä vertaamaan raporttiamme "Eteenpäin"-lehden raporttiin, joka oli julkaistu siinä lehdessä kesäkuun 28 päivän numerossa. Jos me olisimme kyhänneet raportin porvarilehtien tiedonannoista, niin kuinka on mahdollista että "Eteenpäin"-lehdessä oli rikulleen sama raportti julkaistuna useita päiviä ennemmin kuin tässä "Toverissa". Kaiketi te luette "Eteenpäin"-lehteä ja talletatte visusti joka numeron. Jollette, niin kehotamme teitä niin tekemään, sillä "Eteenpäin"-lehdessä on paljon virkistävää lukemista, jos nimittäin millään virkistävällä on vaikutusta hometuneissa aivoissanne.

Referaatissa ilmennyt päivämäärärehdys on sangen yksinkertainen asia, jonka kyllä ymmärrätte. Kun raportteri käytti sanoja "viime maanantaina" oli se oikein sillä viikolla kun konventsioni pidettiin. Mutta kun emme vielä ole päässeet niin pitkälle, että olisimme voineet järjestää ilmapostin, joka vuorokaudessa lennättäisi postin sieltä iististä tänne, täytyy meidän vielä toistaiseksi tyytyä junapostiin, ja niinkuin tiedätte, kestää viikon ja usein enemmänkin ennenkuin junassa tuleva posti pääsee mantereen tälle puolelle. Jos nyt sattuu niin, että tällaisessa hitaassa postissa tulee referaatti, jossa päivämäärä mainttaan ilman numeroa, ja tämä seikka jää korjaamatta, niinkuin tällä kerralla tapahtui, on erehdys luonnollinen. Kun siis raportissa sanottiin kokouksen alkaneeksi "viime maanantaina", ei se enää ollut paikallaan viikkoa jälkeenpäin, jolloin referaatti painettiin.

Sanoimme tämän vain pikku oikaisuksi, mutta saamme samalla tilaisuuden, kun kerran moralisoidaan huomauttaa, että tässä kalastajien lakon aikana "Raivaajan" etusivulle lainattiin "Toverista" pitkä referaati kalastajien lakosta. Alkuun oli präntätty "Omalta kirjeenvaihtajalta", vaikka referaatti oli alusta loppuun saksitettu meiltä. Niin että riittää täksi kerraksi sanomalehtimoraalista. — Johannes J.

Ei noudattanut käskyä

Äskettäin oli Englannissa mielenkiintoinen sotaoikeuden istunto, kertoo British Columbia Federationist. Luutnantti Albert Edward Woods, kuuluva reserviupseeristoon ja palvellut sodassa Northumberlandin tarkk'ampujarykmentissä, oli syytteessä armeijalain nojalla tottelemattomuudesta kieltäytyessään noudattamasta armeijaneuvoston suoranaista käskyä, jossa häntä kehotettiin kuuluttamaan koolle reserviupseerit. Hallitus tahtoi uhkaavan lakon takia koota yhteen käsilläolevat reservivoimat.

Woods kielsi syyllisyytensä. Sotaoikeudessa luettiin seuraava kirje, jonka hän oli lähettänyt sotavirastoon:

"Olen pahoillani, mutta minulle on mahdotonta toimia käskyn mukaisesti, joka annettiin säännöllisen reserviupseeriston koollekutsumiseksi. Sentähden en voi ilmottautua asemalleni, niinkuin käsky kuuluu.

"Erottuani armeijan palveluksesta, olen ollut aktiivisesti innostunut työväenliikkeeseen, ja myötätuntoni nykyisessä teollisuuskriisissä on kokonaan mainarien puolella.

"Tämä kuin myöskin se seikka, että minä palvelin 5:ssä Northumberlandin tarkk'ampujapataljoonassa — joka oli kokoonpantu suurimmaksi osaksi mainareista, joiden pyhää toveruutta pidän arvossa — selvästi tekee mahdottomaksi minulle esiintymisen imperialistisena pelinappulana pelissä, jonka päämääränä on orjuuttaa mainareita ja työläisiä yleensä.

"Nykyinen kantani ei johdu ylpeästä tottelemattomuuden halusta; ja raskain mielin pyydän sentähden eroa toimestani reservikunnassa.

"Patrioottina ja maani rakastajana kieltää omatuntoni yhtymästä rykmenttiini näissä olosuhteissa."

Woods selitti myöhemmin ottamaansa kantaa lähemmin. Sanoi rakastavansa maataan silloin kun on kysymyksessä työnorjien vapauttaminen; mutta kun kysymyksessä on kaivosomistajien yritys alentaa mainarien elintasoa täytyi hänessä toistaiseksi olla erilaisia tunteita maataan kohtaan.

Sotaoikeus ei tehnyt päätöstä istunnon loputtua, eikä päätöstä ole saapunut, huomauttaa "Federationist" lopuksi. Tässä vain esimerkki miten työväestön oikeutettu taistelu kriittilisinä hetkinä tempaa puoleensa monen jalomielisen ja rehellisen miehen, vaikkei suoranaisesti lukeutuisikaan työläisten joukkoon.

Saksan suorittama verivero

Kenraaliluutnantti von Altrock on julkaissut lentolehtisen, koskeva Saksan armeijan mieshukkaa maailman sodassa. Hänen julkaisemiensa tilastojen mukaan armeijan mieshukka nousee 1,808,545, joista 52,006 oli upseereita. Lähes 25 prosenttia sotaan osaaottaneista upseereista menetti henkensä. Eri luokkaisia kenraaleita kaatui kaikkiaan 167. Surmansa saaneiden joukossa on 107 everstiä, 145 everstiluutnanttia, 749 majuria, 3,376 kapteenia, 1,199 ensimäistä luutnanttia, 6,715 luutnanttia ja 2,256 vänrikkiä.

Ranskalais-preussilaisessa sodassa kaatui kaikkiaan ainoastaan 2,264 upseeria.

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAUKSIA ULKOMAILLA

Pääomien keskittyminen Saksassa

Kapitaalin kehittyminen edistyy nopeassa tahdissa, kurjistumisen samanaikaisesti levetessä yhä laajempiin kansankerroksiin.

Samalla kun suur-omaisuudet ovat sekä sodanaikaisista että sen jälkeen kerätyistä voitoista suunnattomasti paisuneet, muuttaa hintojen kohoaminen suuret joukot virkamiehiä ja muita palkannauttijoita, henkisen työn tekijöitä ja pienliikkeen harjottajia proletaareiksi. Tämän kurjuuden tavattoman keskittymisen, köyhtymisen ja kamppailun rinnalla jokapäiväisestä leivästä näyttää toisarvoiselta, tulevatko nuo aikaisemmin keskiluokkaan kuuluneet kerrokset nopeammin tai hitaammin tietoisiksi asemastaan, vapauttaako taloudellisen mullistuksen hajottava prosessi heidät ennemmin tai myöhemmin entisistä käsityksistään. Jättiläismäinen joukko pikkuporvaristoa on suistunut aikaisemmasta johonkinmäärin turvatusta taloudellisesta asemastaan ja saanut osakseen proletariaatille tyypillisen kohtalon, ollen lyhyen työttömyyden sattuessa ilman toimeentulomahdollisuuksia. Pieninkään osa heistä on tuskin selvillä sen muutoksen laadusta, jonka alaiseksi heidän asemansa on joutunut, luullessaan lyhytaikaisen puutteen "säätynsä mukaisesti" kestämänsä hätäajan jälkeen voivansa päästä takaisin entisiin olosuhteisiinsa. He eivät käsitä, että heidän osakseen on tullut aikaisemmin proletaareiksi muuttuneiden pikkuporvarillisten kerrosten kohtalo, että uudenaikainen työväenluokka juuri on suureksi osaksi muodostunut kapitalismin kehittyessä talonpoikien, käsityöläisten ja muiden pientuottajain joukoista, jotka teknillinen edistys on entisestä asemastaan työntänyt.

Koska tämä uusi proletariaatin armeija suureksi osaksi ei ole selvillä enempää yhteiskunnallisesta kuin taloudellisestakaan asemastaan, kehittyy tietoisuus lukemattomissa aivoissa ylen hitaasti. Yksilöt tarrautuvat kiinni vanhoihin kuvitelmiin ja totuttuihin käsityksiin pelaten nykyisen elämän järjestyksen epäilemistä kuin syöksymistä kuiluun. Yhä uudelleen koetetaan jättää huomioonottamatta omien elämänkokemuksien tuomat ajatukset ja järkipäätelmät, jotta peritty elämänkäsitys pysyisi pystyssä. Mutta pitkän päälle on mahdotonta ajatella, ettei taloudellisten suhteiden muutos jättäisi syvää vaikutusta ihmisten mielipiteisiin ja harkintaan. Ja joka on tarkkaavasti seurannut viimeisten kuukausien tapahtumia, tietää, että monissa aivoissa on epäilys herännyt, useissa päissä tietoisuus alkanut versota ja että lukemattomat ihmiset elävästi tahtovat olojen muutosta.

Maailmantaloudelliset Mullistukset

Kirj. T:ri Johannes M. Rudolf

Kansainvälisessä kapitalistisessa talousjärjestelmässä on tapahtunut hiljattain suuria voimasuhteitten muutoksia, jotka ovat valtiollista ja taloudellista laatua. Yhdessä muitten mailmansodan seurausten kanssa on tämä omiaan saattamaan kapitalistisille periaatteille rakennetun talousjärjestelmän epäjärjestyksen tilaan. Hinnat vaihtelevat lakkaamatta tehden erinäisille taloudenhaaroille vaikeaksi mukautua niihin kyllin nopeasti. Siten kärjistyy taloudellinen pula yhä enemmän mikä kärjistyminen tapahtuu toisinaan hitaasti ja vähitellen, välistä taas nopeasti ja hyvää vauhtia.

Rinnakkais-ilmiöinä huomataan, että häiriötilan lisääntyessä käyvät europalaisen kapitalismin taloudelliset ja valtiolliset voimat joko kokonaan merkityksettömiksi tai kuluvat tyhjiin yritettäessä estää taloudellista häiriöitä suurenemasta.

Samassa määrässä kuin taloudellinen pula kasvaa, vähenee kapitalistien voima, jota käytettiin riistotarkotuksiin taikka kilpailijoita vastaan. Siten avautuu köyhälistölle mahdollisuus laajentaa valtaansa sekä taloudellisella että valtiollisella alalla.

Tämän mahdollisuuden toteuttamiseen on edullisinta ryhtyä silloin, kun kansainvälinen kapitalistinen pula on pahimmillaan ja siihen ei enää ole niinkään pitkä aika. Sillä elleivät kapitalistisen järjestelmän vastustajat käytä sitä hetkeä hyväkseen, menee luokkavaltion heikoin hetki ohitse. Kapitalistien johtavissa piireissä on jo nyt huomattavissa pyrkimys uuteen tasapainotilaan kapitalistisen talous- ja sivistysmuodon pohjalla. Ne koettavat tukea eri kapitalistivaltioitten horjuvaa luottoa ja pyrkivät eräänlaiseen riistorauhaan: europalainen ja amerikalainen pääoma hierovat sovintoa yhtäältä, saksalainen ja ententekapitaali toisaalta. Kaikki tämä tulee taas lisäämään ja lujittamaan pääoman valtaa, jota kapitalistien välinen taistelu niin pahoin horjutti.

Kapitalistisen internationalen johtajat käyttäisivät tätä uutta valta-asemaansa jo ennakolta torjuakseen kaikki kapitalismin kukistamisyritykset. Säälimättä he kukistaisivat vastustajansa ja kytkisivät heidät, etupäässä työväenluokan, uusiin ja entistä lujempiin kahleisiin. Tämän ohella panisivat he luultavasti toimeen näennäisiä yhteiskunnallisia parannuksia, sen kaltaisia kukaties kuin hiilikaivosten yhteiskunnallistuttamisehdous Saksassa. Tarkotuksena on tietenkin pettää riistetty ihmiskunta vielä kerta ja humanistit ja pasifistit kaupanpäällisiksi, demokraateista puhumattakaan, sillä "niitähän me kaikki olemme."

Näin surkeaan tulokseen voidaan joutua, jos kaikki europalaisessa talous- ja valtiojärjestelmässä toimivat mutta kapitalismille vihamieliset voimat taikka heidän enemmistönsäkin seuraisi enemmistö- ja keskustalais-sosialistien johtoa, kuten tähän asti on tapahtunut. Se riistäisi meiltä joukon tarmokkaimpia ja taitavimpia esitaistelijoita, sekä ruumiillisen että henkisen työn tekijöitä. Mainitut johtajat eivät tahdo välittää koko uhkaavasta vaarasta taj eivät henkisessä lyhytnäköisyydessään huomaa sitä ollenkaan, osaksi eivät he tietämättömyytensä ja ahdasmielisyytensä vuoksi — mikä on helppo todistaa — pidä ajankohtaa otollisena taistelulle kapitalismia vastaan. Ja siunatuksi lopuksi voivat he olla "rauhan miehiä", pasifisteja, joilla ei ole voittoisan joukkoliikkeen johtoon tarvittavaa voimaa jäntereissään.

Mutta tulos voi myöskin olla toinen. Se riippuu Saksassa jo tapahtuneesta ja muualla pian odotettavasta alkuvalmistuksesta. Siitä nimittäin, liittyykö ruumiillisen ja henkisen työn tekijäin lahjakkain ja toimintakykyisin osa Kolmanteen Internationaleen. Sillä lahjakkuus ja köyhälistön johdossa saavutetut rikkaat kokemukset ja toimintatarmo ovat suurimpana takeena siitä, että sellaiset henkilöt kykenevät keksimään oikean ajankohdan, jolloin köyhälistön onnistuu vallata taloudellinen ja valtiollinen valta. Edelleen he ovat takeena siitä, että proletaariselle joukkoliikkeelle keksitään sopiva muoto ja että sitä huolellisesti valmistetaan, jotta se voisi menestyä.

Kun asioita tarkastaa ennakkoluulottomasti ja tieteellisellä puolueettomuudella, ei puhu ainoastaan mahdollisuudesta, vaan voi sangen suurella varmuudella väittää, että köyhälistö tulee saamaan vallan nähtävästi vähemmässä ajassa kuin muutamissa vuosikymmenissä. Sillä koko taloudellinen ja valtiollinen valta keskittyy nykyään muutamiin jättiläismäisiin valtiolaitoksiin. Ne hallitsevat maapallomme suunnattoman laajoja alueita: niistä riippumattomat maat eivät ole mitään huomattavampia tai vaikeammin vallotettavia valtatekijöitä. Koska suurin osa niidenkin väestöä elää kapitalismin ikeen alla ja siis kuuluu proletariaatin riveihin, ei se varmastikaan tule tekemään pienintäkään vastarintaa **työväen pyrinnöille, vaan päinvastoin auttaa niitä. Voimme siis suurella todennäköisyydellä väittää, että sitte kun mailman tärkeimmät valtakeskukset ovat vallatut — mikä tapahtuu läheisessä tulevaisuudessa — järjestää koko ihmiskunta — mikäli se on päässyt sivistyksestä osalliseksi — olonsa aivan uudelle kan-**